

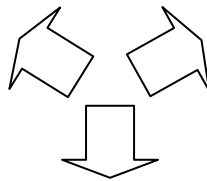
2.11. Традиції розуміння індивідуальності

Однак дуже яскраво виражена риса – це гіпертрофія, наближення до границі норми-паталогії, а в потенції – паталогія; з цієї точки зору – це визначення вектора потенційних паталогічних змін особистості

Якщо розглядати ряд „індивід – суб’єкт діяльності – особистість”, то в цьому ряду інтегрувати кожного рівня є передумовами, можливостями і одночасно формою виявлення психічного утворення наступного рівня

**Індивідуальність як
одичність, як
неповторне поєднання
різних за ступенем
виразності, але
притаманним всім без
виключення людям, тобто
загальних, особистісних рис**

**Розуміння індивідуальності як
цілісності і як принципово
нового рівня погляду на
особистість.
Індивідуальність як
принципово нове утворення
в структурі особистості**

Розуміння індивідуальності як доповнення загальних особистісних рис, що характерні для популяції та виражають загальні тенденції її розвитку такими, котрі виявляються тільки у окремої конкретної людини і генетично пов’язані з конкретними, випадковими обставинами

В цьому випадку індивідуальні риси набувають статусу чогось другорядного, незначного, мало важливого, з точки зору розуміння загальних законів розвитку особистості, і суттєві, з точки зору психологічної практики, роботи з кожною людиною.

Індивідуальність в цьому розумінні є таким собі доповненням до особистості як носія суттєвих рис та визначається як сукупність індивідуальних та особистісних рис, що відрізняють одну людину від іншої